

SIGNE HANSEN

Signe Hansen blev født i 1920 i Vestjylland tæt ved Holstebro.

Signes opvækst blev præget af familiens grundtvigianske tilhørsforhold med ophold på både ungdomsskole og højskole. I 1940'erne blev Signe ansat som telefondame ved Sabroe Kølemaskinfabrik i Aarhus, og siden har byen været Signes hjem.

Interviewet af Elsebeth Korsgaard, september 2016

Jeg er født i Vestjylland i Vinding Sogn i 1920.

Min far og mor havde en gård, og vi var tre børn.

Vi havde karle og piger og sådan noget, men alligevel kom vi ud at tjene, når vi var cirka 14 år.

Jeg kom til vores skolelærer. Jeg skulle jo have lidt dannelse, og der fik jeg 15 kroner om måneden.

Senere kom jeg på Ungdomsskole og Højskole, for vi gik kun i skole i syv år.

Vi gik måske hver dag om vinteren, men om sommeren gik vi kun i skole én dag om ugen, da vi var 12-13 år. Vi skulle jo hjælpe til derhjemme med landbruget.

Min forældre var grundtvigianere.

Der var jo mange indremissionske mennesker i Vestjylland dengang, men det passede ikke til os.

Min bedstefar var også en foregangsmand. Han hed Niels Offersen, og der er skrevet en bog om ham. Det hed min far også og det hed min bror også – sådan var det jo dengang.

Så vi var i kirke om søndagen, tit.

Jeg er døbt i frimenigheden, før der blev oprettet en valgmenighed. Der var en meget berømt præst, der hed Morten Larsen.

Jeg føler mig stadig forbundet med den bondekultur, som jeg kommer fra.

Det kan jeg godt prale lidt af.

Jeg gik i almindelig folkeskole, og der var tale om, at jeg måske skulle have været i mellemskolen. Men så skulle jeg til Holstebro med tog. Det var for dyrt.

Det var i 30'erne, hvor der var krise.

Lærernes og præstens børn skulle gå i skole i Holstebro, for de skulle have deres eksamen.

Men mine forældre sendte os på Ungdomsskole. Det var en fortsættelse af folkeskolen, som nutidens efterskole. Jeg var 17 år, så det var efter, jeg havde tjent hos læreren og været stue- og gangpige på Holstebro Amtssygehus.

Jeg var på ungdomsskole i Salling. Vi havde de forskellige fag, og så var der underholdningsaftener, og her dannede man venskaber. Jeg har da haft lange bekendtskaber efterfølgende.

Senere kom jeg på højskole i Askov efter at have været ung pige i huset to gange i København.

Første gang jeg var i København, var jeg 18 år og anden gang godt 20 år. Jeg var i huset hos en ingeniør i Ordrup.

Jeg ville gerne ud at opleve lidt, men jeg kunne jo ikke nogen udenlandske sprog, så det blev København.

Det var en tradition i den grundtvigianske familie, at man skulle på højskole.

Arnfred var forstander på Askov dengang. Vi lærte mange forskellige fag, blandt

andet boligindretning. Man kunne også vælge sprog, og der lærte jeg lidt tysk. Man holdt meget sammen, også i klier.

Efter Askov arbejdede jeg lidt hjemme på gården som ung pige. Den lærer, jeg havde tjent hos, foreslog, at jeg skulle søge et embede som lærerinde ved vinterskolen. Det mente han, jeg kunne klare. Jeg blev ansat og var der en vinter.

Jeg søgte herefter til Aarhus og fik en kontorplads hos Sabroe, et kølefirma, som dengang lå i Spanien. Jeg blev ansat som telefondame, men jeg skulle jo også skrive på maskine og også skrive fakturaer med mere.

Der var jeg da glad for at være. Det var her, jeg traf min mand. Han var også ansat på kontoret og var fra Aarhus. Det var i 40'erne.

Jeg var der en fem-seks år, så blev jeg gift og fik børn, så blev jeg hjemmegående.

Vi blev gift i 1948 og fik vores første barn i 1952. Jeg var 32 år, da jeg fik mit første barn. Jeg tænkte ikke så meget på, at jeg måske var ret gammel, da jeg fik mit første barn. Jeg fik så mit andet barn, da jeg var 38 år.

Vi fik to sønner.

Mine svigerforældre boede i Hans Broges Gade. Det var meget svært at få lejligheder på det tidspunkt, så min svigerfar hjalp os, så vi kunne bo i Gyldenløvsgade på Trøjborg, hvor vi fik en lejlighed. Der boede vi fem-seks år. Derefter fik vi en moderne lejlighed i Viby på Uffesvej. Det var skønt. En 2½ værelses lejlighed til cirka 182 kroner om måneden.

Jeg var så hjemmegående i et stykke tid, men jeg havde sådan lidt rengøringsarbejde. Jeg kan huske, at jeg vaskede trapper og sådan noget, så havde jeg jo nogle penge til mig selv. Min mand var jo stadigvæk ved Sabroe.

Lidt senere kom jeg på arbejdsmarkedet, ikke fast.

Jeg blev distriktsdame for Aarhus Stiftstidende. Så skulle jeg selv sørge for at ansatte nogle drenge til at gå med aviserne. Det arbejde havde jeg fem-seks år. Det var i 60'erne og 70'erne. Man skulle jo sende drengene ud med regninger, og de kom tilbage og afregnede. Så skulle jeg afregne med Stiftstidende. Der blev jeg så tillidsdame for distriktsdamerne. Der var mange damer til at

distribuere aviser i hele Aarhusområdet. Jeg har været med til at forhandle løn i København. Jeg kom også på et kursus som tillidsmand.

Drengene har gået på Rosenvangsskolen. Det var en god skole, og de har begge klaret sig godt. De er begge to civilingeniører. Den ældste er i dag 64 år, og nummer to er 58-59 år.

Min ene søn, Jens Ramsgaard, er i København. Han interesserer sig meget for videnskab. Han var for et halvt år siden indstillet som Europas dygtigste videnskabsjournalist. Det var dog en fra Spanien, der vandt. Men min søn blev Danmarks bedste. Han har også skrevet en bog (Signe Hansen viser bogen og et billede af sønnen). Han hedder Ramsgaard efter den gård, jeg er født på. Det var lidt mere spændende end at hedde Hansen.

Min anden søn er havnet i Amerika. Han har været derovre siden 1990. Jeg har været ovre at besøge ham, også med min mand. Men jeg skal jo have hele familien med nu, for jeg kan jo ikke rigtig sproget. Og når man er over 80 eller 90 år, så er man lidt mere usikker. Nu kommer jeg ikke derover mere. Nu kommer min søn hjem hvert år.

Vi bor på Uffes vej fra 1953 til 1961, så har vi så fået så gode forhold, at vi kan købe et hus i Fredensvang, på Fredensgårdsvej. Der vokser børnene op, og der bor vi så, indtil min mand bliver så dårlig, at vi ikke kan bo i hus længere. Så køber vi en lejlighed på Rundhøj. Den var vi rigtig glade for. Der var dog ingen elevator. Min mand bliver dårligere og dårligere og ender med at få amputeret det ene ben. Vi må så bede om at få en plejebolig. Det var år 2000. Så flytter vi herved (Lokalcenter Møllestien, Vestergade 25). Min mand dør allerede i 2002. Jeg er jo privilegeret ved at have en sådan en lejlighed, som min mand og jeg fik, da vi flyttede herved.

I min fritid har jeg spillet bridge.

Jeg havde lært spillet ved en skoleinspektørs frue oppe i Holme. Hun havde en klub, og der kunne man komme og blive undervist. Og der lærte jeg det. Og så tænkte jeg: "Det må jeg også prøve" Jeg kom jo til at kende mange mennesker.

Jeg har haft to bridgeklubber. Først havde jeg en sammen med en anden dame ude i et lejet lokale i Fredensvang. Men senere har jeg haft en klub i Østergade,

og jeg har haft en mere oppe i Valdemarsgade sidst i 80'erne. Der havde jeg næsten 40 mennesker i to hold. Der var der rigtig run på. Den gik jeg ud af for ti år siden. Jeg var 86 år, og jeg brækkede en arm. Så jeg var ved at være kaput. Så der er en anden, der har overtaget den.

Da jeg kom hened, kom jeg i brugerrådet. Så blev der oprettet et Bruger-pårørenderåd. Der sad jeg så også nogle år. Der var jeg så, til jeg blev 90 år. Så tænkte jeg, at nu var det nok. Men jeg har da været med til mange foredrag med mere. Det gør jeg så ikke så meget mere. Jeg er ikke så glad for at komme ud mere. Jeg har ikke lyst til at færdes så meget ude.

Centret her blev fremhævet mange steder. Der kom nogle ministre herover for at se stedet. Vi har haft besøg af både Helle Thorning Schmidt og Mette Frederiksen. Hende har jeg da givet kaffe henede. Da jeg var brugerrådsformand, ringede lederen af lokalcentret Anette Poulsen og sagde, at Mette Frederiksen kommer på besøg, og hun havde ikke tid til at tage imod hende. "Kan du ikke lige tage imod dem?"

Jeg har haft mange sjove oplevelser.

I dag ser jeg en del fjernsyn og prøver at følge med. Jeg læser også noget. Jeg går altid ned og kigger i avisen henede. Jeg har selv Jyllands Posten om søndagen.

Jeg kan ikke rigtig følge med mere, synes jeg. Det kan jeg ikke. Jeg synes, det er svært. Mon mine børn også vil synes det, når de er blevet så gamle?